

Izpremembra neizprosna!
Kaj je rekel? Žena! Žena?
Vedno bila sladka Mati,
danes žena — zapuščena.

Vez je sveto, vez družinsko
strl z imenom enim samim.
Kje so rajski vsi trenutki?
Tiho! Več jih ne predramim.

In na prag ga je spremila.
Dalje mogla ni od hiše:
Hujša bol na tihem plaka,
kakor v grobu in še tiše.

In odhajal je brez spremstva
po soteski ezdreolski;
griči v zarji so žareli,
kot makovi rujni poljski.

Z Njim je skrito šlo božanstvo
in uboštvo mirnovdano;
drugega ni vzel od doma
nego krilo celotkano.

Glej, Gospod nebes in zemlje —
pa gre služiti svetu vsemu.
Glej, nobene nima stvarce —
pa vse stvarstvo last je Njemu.

Rodna okna, rosna okna
zrla so za Njim s solzami,
kakor zrla bi za solncem,
ki zahaja za gorami . . .

Nazaret, o Nazaret!
Nisi znal:
Stvarnik sam je vrsto let
v tebi kraljeval?

Nazaret, o Nazaret!
Kdo je kriv,
da tvoj Kralj odhaja v svet
mimo zornih njiv?

Nazaret, o Nazaret!
Kak si nem —
Ustom tvojim ni besed,
ni solzâ ni očem.

(Dalje.)

Mladosti.

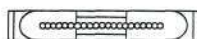
Zložil Vek. Remec.

Izgini, noč, vsa žalost v večnost vtini,
veselja, žarke luči duša hoče —
k trpinu v blesku zore vzhajajoče,
mladost, kraljica mojih dni, se skloni!

Po tvojem zlatem čaru milijoni
iztezajo roké trepetajoče,
s teboj srce prepeva in se joče
in hrepeni po sreči — tvoji kroni . . .

Glej, moja duša mračno je svetišče,
v katerem up kot drobna luč trepeče,
da v njem še težji je, temnejši mrak!

A v žaru sanj, ki duh jih v tebi išče,
up zaplamtí in v solncu tvoje sreče
je jasen cilj moj, lahek moj korak!

Vagabund.

Zložil G. Koritnik.

Na bledih ustrnah mrzel smeh
in v duši ogenj in bolesi —
postavil sem si dom na cesti
kot kralj na zraku in smeteh . . .

Božanski nektar oživi
cvetoči vrt ljubezni sladke,
poljubljal bom obraze gladke
cesarskih kronic brez strasti.

In še šaljivec bom postal,
ustavljal bom ljudi ob cesti,
pel pesmi o ljubezni zvesti
in vzorih čistih kot kristal . . .

